

չտկից եղած է անոր, յարութիւն առնու-  
իրեն հետ՝ սրբուած եւ վերանորոգուած  
կեանքով. թէ այսպէս լուսաւորուած՝ իր  
խղճմտանքին մէջ, այսինքն խելամուտ՝ իր  
մէջ կատարուած ճշմարիտ կերպարանա-  
փոխութեան, քրիստոնեան պարտի ի գործ  
դնել ամբողջ իր բարոյական կորովը, որ-  
պէսզի մեղքին զօրութիւնը վերստին չախ-  
րէ իր մահկանացու բնութեան վրայ, հը-  
նազանդեցնելով զայն իր ցանկութիւննե-  
րուն: Նոյն այդ սիրոյ գիտութիւնն է վեր-  
ջապէս որ կը կազդուրէ զմեզ մեր անկում-  
ներուն մէջ իսկ, մտածել տալով մեզի թէ  
Քրիստոսի մահը՝ Շնորհաց Տնտեսութեամբ՝  
ջնջած է Օրէնքին իշխանութիւնը որ ոչ  
միայն չէր կրնար արդարացնել մարդը,  
այլ ընդհակառակն ցանկութեանց զրգիւր  
կ'արթնցնէր յաճախ անոր մէջ, զգացնելով  
անոր՝ իր յանցապարտութիւնը, բայց չկա-  
րենալով երբեք անոր ցուցնել այդ վի-  
ճակէն զերծանելու հնարաւորութիւնը.  
այսպէս, ցոյց տալով միայն մեզի թէ մեղ-  
քի տիգմին մէջ խրածներ ենք մենք, ան-  
հատոյց պարտապաններ, որոնց ղէմ Աս-  
տուած ընդ միշտ կազմած է իր վրիժառու-  
թեան ձեռագիծ մուրհակը: Այդ վաւերա-  
գիրը, այդ մուրհակն է ահա, սակայն,  
զոր Աստուած աւրեց (= ջնջեաց), այսին-  
քն անընթեռնիւ և անզործածելի զար-  
ձուց, բեւեռելով զայն Քրիստոսի խաչա-  
փայտին վրայ:

Անոր ջնջումը, փրկութեան աւետա-  
րանական դաշտին մէջ, ոչնչացումը եղաւ  
Զարին տիրապետութեան, որ բարոյական  
աշխարհի մէջ Քրիստոսով կատարուած  
յաղթանակին հետեւանքով կործանեցաւ  
խաղառսպուռ, վերածուելով զինաթափ  
թշնամիի ստորանկեալ վիճակին:

Ըստ Քրիստոսի՝ ուսուցում, ձյնաքո-  
րիւն Յիսուսի, Կիսուքիւն սիրոյն Քրիստոսի.  
տ'յս է միայն որ կրնայ մեզի ճանչցնել և  
սիրելի ընծայել աւետարանական վարդա-  
պետութեան ոգին և էութիւնը, և հոգիին  
մէջ բազմեցնել Աստուծոյ խորհուրդը:

Անոր տեղ զրուելու համար յառաջ  
մղուած խօսքի կամ մտածումի որ եւ է  
որիչ կերպ կամ զրութիւն կը տարուեր-  
ուի տարտամ առաձգականութիւններու  
մէջ. անբաւական՝ բացատրելու Աւետա-  
րանով յայտնուած եւ Քրիստոնէութեամբ

պատգամաւորած ճշմարտութեան մեծու-  
թիւնը: Առ առաւելն՝ *sarkis* (=*բոստ*  
*տարեց աշխարհի*)՝ զիտելութիւն մըն է  
ան, կամ բոլորովին մարդկային (=*բոստ*  
*մարդկան աւանդութեան*)՝ փաստարկու-  
թիւն մը, որ չի կանգնիր անսասան հիմքի  
վրայ, կամ «անտաի խաթութիւն» մը, որ  
կը ձկտի հասարակաց զգացումը ցանցել  
երազանքի և մոլորանքներու մէջ:

Հաւատք մը չէ ան, վերջապէս, որ միայն  
կրնայ կենսագործել և վերանորոգել, այլ  
«մոլորանուն գիտութիւն» (Ա. Տիմ. Զ. 20),  
նախկին զարկու գնուին եղաչրջուած եւ  
ընդլայնուած մէկ ձեւը միայն, որ, փիլի-  
սոփայութիւն (=*ճարտարմտութիւն*) չքեղ  
անունին տակ ծածկուած, մտաւորական  
արկածախնդրութեան դեր մը կը կատարէ  
պարզապէս կրօնական ոլորտէ ներս, զէպի  
անդունդներու խաւարը տանելու համար  
մարդոց բարոյականը:

թ.

## ԾՆՈՒՆԴԻ ԽՈԿՈՒՄ

Մուր, մամուլայա *fairway* մէջ ծրնաւ Արքան  
Արդարութեան, վեհ ու անմահ Բանին հրական,  
Անհեբեկին՝ որուն փառք կը շնորհեն  
Մարդիկ համայն երկրագունքի չորս ծագերէն:

Ինչպէս Անոր ապառաժեայ ոտքերը,  
Այդ անբաւառ նեղեցումի վառարանը,  
Պիտի ապրի՝ Անոր վրեժ խօսքն առ յաւե  
Իբր ըստփառն գերանբաւ եւ կենսաւե:

Անոր առջեւ ծուրը դրած՝ պիտի խոնարհի  
Իշխաններու ամենախոյսն իսկ աշխարհի,  
Դիտակցելով իր ետքեան նղմիմութեան,

Եւ երկնառաք Մարդոյ Որդւոյն աստուածու-  
Որուն Հօր ամենակալ հրգօր կամքին լքեան,  
Շնորհիւ և որ կեանք կը սրուի սիւզերին...

6 Յունիս, Դանիոյ

ՄԵՂԻԿ

Ծանօթ.— Սոյն թիւի 36րդ էջի ՔԱՂՅՐ ՄԱՀԸ  
բանաստեղծութեան վերջին տունը կարգաւ:

Ճրմարտին ծանր է ինքի.

Դիտել ինքնին է հիւսիլ.

Ինչ փոյք, աչք իմ, դիտէ զոն: